

Maniobres

Se suposa que sobre els successos d'Abena s'hi anirà tirant un vel, perquè hi ha coses que val més no remenar-les.

A desgrat de tot, ens quedarà una forta prevenció contra els simulacres. Potser caldria regular-los per decret, per tal d'evitar que surtin de mare i arribin a convertir-se en costum, la qual cosa suposaria haver de donar les mateixes oportunitats a tothom. Em pregunto, esgarriat, què passaria si un poble de mar o de muntanya, escarmentat per la memòria històrica, organitzés un bon dia un simulacre hostil a forces armades, suposadament subversives en el transcurs del simulacre popular, l'alcalde i els veïns podrien tenir la mala idea de prendre per assalt (valent-se de l'engany i del factor sorpresa) una petita concentració de tropes i fer veure que linxaven algun oficial. Tot en broma, és clar, donant per entès que les bromes gaudeixen d'un ample ventall de possibilitats, que van des de les fines fins a les francament pesades. De fet, es parteix de la base que el sentit de l'humor no és obligatori i, sobretot, que escasseja molt.

El tema dels simulacres s'ha convertit en una preocupació permanent, a causa de la seva universalitat. Les dues grans potències viuen en un estat de simulacre constant, o sigui que són elles les qui donen el mal exemple a les minúscules localitats rurals.

Com que el resultat seria idèntic comenci qui comenci i, en el fons, no els fa il·lusió d'arribar-hi, pilotegen amb la por col·lec-

tiva, un joc que s'efectua amb les raquetes dels simulacres. A vegades arriben a fer l'efecte que, en el fons, estan d'acord: la qüestió és tenir-nos amb l'ànima penjant d'un fil. D'aquesta manera, mantenint-nos espantats i distrets, es poden lliurar a bellíssimes combinacions de repartiment.

Però a gran escala, els simulacres demanen una acumulació d'elements perillosos i sembla que ja han estat a frec de fer-s'hi mal. És possible que la balada de l'aprenent de bruixot els tregui hores de dormir i, com que són betzols, ens fan saber que tant a l'Est com a l'Oest s'han construït refugis a prova de bomba grossa, destinats als poderosos. En cas de desgràcia provocada o fortuïta, els refugis serien els mags que tornarien l'escombra a lloc, salvant els deixebles ambiciosos i malaptes. La resta de la humanitat, sense refugi, ja hauria estat escombrada amb tota l'eficàcia prevista, la qual cosa, a primer cop d'ull, representa una barra flagrant.

Com que passa sovint que les coses grans exerceixen influència sobre les petites, qui sap si seria lícit de preguntar-se si aquí també hi ha refugis. D'un altre estil, impalpables però segurs, sense haver de recórrer al ciment armat. En una allucinant cavalcada de canvis de règim i de guerres civils, en experiments de dictadures i de transicions més o menys democràtiques, hi ha uns personatges i uns estaments que sempre es mantenen drets, com els saltamartins.

PERE CALDERS

Escriptor